

NEKROLÓG

2000. január 1-jén
78 éves korában
Budapesten elhunyt

DR. KOVÁSSY ZOLTÁN

nyugdíjas ügyvéd, családtörténeti kutató

Hamvasztás utáni búcsúztatása, temetése
2000. január 31-én, 11.00 órakor a Szent Gellért templomban
(XII. ker. Bartók Béla út 149.)
a református egyház szertartása szerint volt.

Dr. Kovássy Zoltán egy értékes kéziratos naplót őrzött, mely Borsod és Miskolc történetének vázlatos keresztmetszetét adta a 19. sz. első feléből.

A naplóíró szendrői birtokos Szeghi Kiss László 1785. május 26-án született. Nagybátyja volt az 1848/49-es zászlóaljparancsnok honvéd százados, Kovássy Albert (1822–1878) feleségének, Berzéki Paulikovics Ottiliának. Ottília dédanyja nővérének férje Réтай József, akinek fia Sándor postafőigazgató, s az ő lánya Réтай Vilma (†1973) őrizte meg a naplót és adta Kovássy Zoltánnak 1969-ben. Szeghi Kiss László szendrői birtokos, miskolci hivatalnok 1809–1863-ig vezette a naplót, melyben kb. csak egyharmad rész a családtörténet, a többi történelmi, hadtörténeti, színház- és kultúrtörténeti, politikai vagy természeti események gazdag tárháza. A napló 37x23 cm nagyságú 3 cm vastag, kemény kartonlapokkal és bőrszegéllyel védett kötet.

Dr. Kovássy Zoltán a naplóból folytatásokat közölt a Herman Ottó Múzeum Közleményeiben: 15/1976, – 17/1978-79. – 22/1984, – 23/1985.

Az 1848/49-es, igen részletes anyag csak rövidebb írásokban jelent meg. A miskolci Napjaink 1979./3. számában jelent csak meg hosszabb írása a „Borsodi honvédek az 1848–49. szabadságharcban, amelyben pontos névsort is közölt a honvédtisztekről.

Dr. Kovássy Zoltán kapcsolatot tartott a Bódva mentével. Korábban többször volt vendége a szendrői könyvtárnak. Levelezésben és személyesen is kapcsolata volt az edelényi városi könyvtárral.

Egyik utolsó írása „*Egy kortárs naplója 1849-50-ből*” címmel a Borsodi Tájház Közleményei 3. évf. 1. számában 1999 tavaszán jelent meg, p. 15–20.

Az utolsó az „*Emlékezzünk a rohamkezdő honvédekre*” címmel a Honismeret 27. évf. 2. sz. (1999) 6-9. oldalán jelent meg. A lapnak korábban is többször tudósítója, szerzője volt.

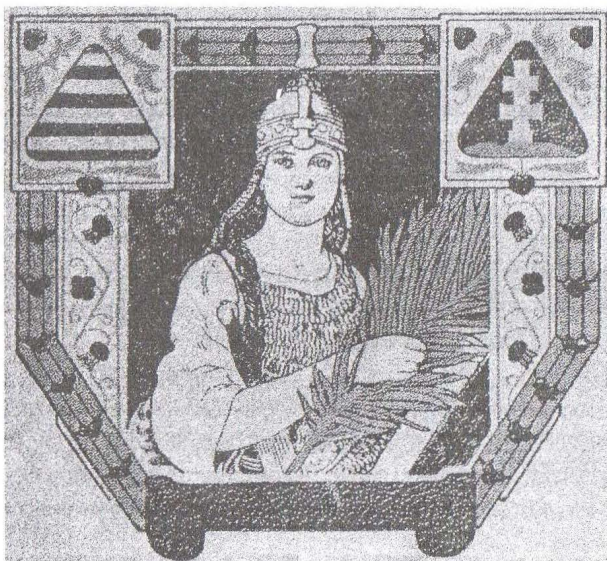
Emlékezzünk mi is e nemzeti érzésű, családjára méltán büszke honfiúra, tartsuk meg őt jó emlékezetünkben.

Az ősz emléke és az ő emléke is akkor lenne a legméltóbban megőrizve, ha a nevezett napló – melynek a családban sajnos nyoma veszett – és a Szeghi Kiss László ábrázoló festmény is közgyűjteménybe kerülne, a legrövidebb úton belül.

Edelény, 2000. június

L.-L. L.

* * *

Életének 85. évében,
2000. február 2-án megtért Urához

Dr. Benczúr Józsefné
GÖMÖRY GABRIELLA

Temetése február 14-én délután háromnegyed 3 órakor
volt, a római katolikus egyház szertartása szerint,
az Óbudai Temető halottasházából

*„Svájci nevelőintézetből gyapotföldre. Ó azok a teadélutánok!
Énekel franciául, németül. A búbos kemence melletti pianinó.
Az edelény-finkei kúria kisasszonyai. Fasor, Miniatúr, Napsugár,
Mimóza, Beke... A Benczúr-portré. Visszautasított ajánlatok.”*

Régi nótát hoz Budáról át a szél / L. Réti Anna (1992)
Valcerrel kezd a hölgy / Kőbányai János (1988–94)
Békebeli melódiák / Münz Tamás (1995)
Békebeli asszonysors / Juhász Mária (1995)

Kedves újságcikkek címei, és filmek Szabó István Hanussen; Kepes András: Szabó István, mozija című riportfilmje (1989) annak kapcsán, hogy Szabó István Hanussen című filmjében egy bécsi cukrászdában saját zongorakíséretében egy dalt énekelt, majd az MTV Női szakasz műsorában 1995 júniusában híven vall magáról. Ezek jutnak az eszembe elsősorban Benczúr Nellikéről, és a személyes találkozások sora. Később, az edelényi múzemszervezés során, dr. Steinprincz Elemérné Horthy Eleonóra, kedves barátnője ajánlólevelével jutottam be hozzá, először, majd még számtalanszor, amikor mindig elbűvölt. Nóra nénivel nagy izgalmak közepette néztük meg, még a régi edelényi moziban a Hanussen című filmet is. Sokat, nagyon sokat kaptam tőlük.

Számos családi relikviát kölcsönzött 1989-ben a Régi Edelény című helytörténeti kiállításhoz. 1995 augusztusában a könyvtár HAZATÉRŐK című rendezvénysorozatának családi találkozójára egészségi okok miatt már nem tudott eljönni. Fia, József képviselte őt.

Éveken keresztül, ha szerényen is, anyagilag is támogatta családjuk Edelényben élő oldalági rokonát, Wágner Klára asszonyt. 1987 őszén,

Klára asszony halálakor háztartása ingóságainak számos ritka darabját ajándékozza ő és fiai az Borsodi Tájháznak. Hálás köszönet érte.

A gyászjelentésére írott bibliai idézet híven fejezi ki önmagát és mi is vele leszünk hívek: „*Ez az én parancsom: Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket*”. (János 15:12)

Egyre fogyó régi edelényi, finkei ismerőseivel is híven tartotta a kapcsolatokat. Egy verses búcsúlevél Izraelből érkezett a családhoz, Deutsch Lajos, Benczur család és Edelény nagy barátja tollából:

*Bánatos a „versem”, nem tudom illik-e?
Elment most már tőlünk a drága Ellike.
Nemrég találkoztunk, szeptember havában
Csodásan muzsikált, élveztük mindnyájan.
Zenei tanítást kapott már korábban,
Úri nevelést a finkei szép házban.
Reá jól emlékszem, mint szép szőke tündérre,*

*Gömöry családnak az egyik szépsége.
Őt, mint menyasszonyt a hintóban csodáltuk,
Mikor Edelénybe bevonulni láttuk.
Örömteli nap volt, amint drága férje
Rengeteg nép közt az oltárhoz kísérte.
Isten akarata éltét megáldotta,*

*Gyönyörű fiúkkal megajándékozta.
Aranyos menyei, és legifjabb sarja
Búsuló lélekkel elmúltát siratja.
Rokonszenves lényét sohasem felejtjük,
Ivadékainknak gyakran emlegetjük.
ELLIKÉT, a drágát már nem látjuk soha,
Lévén a sors hozzánk gyakran oly mostoha.
Lala és családja imádkozva kéri,
Adjon a Teremtő nyugodalmat Néki.*

Bnei-Brak, 2000. február 23. Alfréd napja.

Férje és saját családja ezer szállal kötődött városunkhoz és segítette a múzeum gyűjtőmunkáját.

Edelény, 2000. június

L.-L. L.